

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobce: **Mgr. T. M.**
bytem X

proti
žalovanému: **Městský úřad Nymburk**
sídlem Náměstí Přemyslovců 163/20, 288 02 Nymburk

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci se soud zabývá otázkou, zda žalovaný jakožto přestupkový orgán naložil zákonným způsobem s oznámením žalobce popisujícím tvrzené protiprávní jednání jiné osoby, či se dopustil nezákonného zásahu ve smyslu § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Shrnutí žalobního návrhu

2. Žalobce ve své žalobě i v doplňujících podáních podrobně vyličil událost, ke které došlo dne 25. 10. 2023. Tehdy se na pokladnu Městského úřadu v Lysé nad Labem dostavil J. G. , který se zde choval hrubě k pracovníci za pokladnou a chtěl si ji natáčet. Tehdy se k J. G. dostavil žalobce – jenž je úřední osobou působící u Městského úřadu Lysá nad Labem – a snažil se mu cloněním rukou před objektivem zabránit pořizování obrazových záznamů úředních osob s tím, že také mají svá práva. V reakci na to J. G. adresoval žalobci sdělení: *„Tebe si ty buzerante natočím později, a pak si to s tebou vyřídím!“* V tomto sdělení žalobce spatřoval jasnou výhrůžku, a proto se vydal za odcházejícím J. G. Přitom se ho snažil zadržet a vyzvat k vyčkání na příchod strážníků městské policie, které se mezitím pokoušel neúspěšně dovolat na linku 156. Při snaze zabránit Josefu Garbel'ovi v odchodu mu žalobce shodil z hlavy čepici (kšiltovku). J. G. následně vytočil linku 158 a pokoušel se na Policii České republiky (dále jen „Policie ČR“) oznamovat, že byl napaden úřední osobou. Tuto událost žalobce popsal jak policejní hlídce dorazivší na místo, tak i později ve svém oznámení adresovaném dne 20. 11. 2023 Policii ČR. Od ní se informace o inkriminované události dostala k žalovanému coby příslušnému přestupkovému orgánu.
3. Žalovaný následně přistoupil k zahájení přestupkového řízení, v němž byl J. G. obviněn z přestupku proti občanskému soužití spočívajícího ve slovním a fyzickém napadení žalobce. Současně s ním byl z přestupku obviněn též žalobce, a to za shození čepice, jímž se měl dopustit schválnosti.
4. S tímto postupem žalovaného však žalobce nesouhlasí. Je přesvědčen, že se žalovaný obdrženým podnětem nezabýval tak, jak mu zákon ukládá. Podle žalobce měl totiž žalovaný dospět k závěru, že jednání J. G. a představovalo nevyprovokovanou hrozbu, která měla směřovat k vyvolání strachu, a proto měla být žalovaným kvalifikována alespoň jako vyhrožování a hrubé jednání ve smyslu § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Dle názoru žalobce rovněž žalovaný zásadně pochybil, pokud oznámení J. G. na linku 158 nevyhodnotil jako křivé obvinění vůči žalobci, neboť o něm nepravdivě oznamoval, že ho údajně napadl zezadu pěstí do hlavy a strčil zezadu za roh domu, a poté se i po příjezdu policistů na místo pokoušel vyličít žalobce jako původce konfliktu. Žalobce má však za to, že se pouze snažil reagovat na vypjatou situaci, neboť se pokoušel zadržet prchajícího J. G. z místa, a přitom se jej snažil upozorňovat na nutnost vyčkat na příjezd nedaleko sídlících strážníků městské policie. Právě těmito okolnostmi se však žalovaný dostatečně nezabýval, nevyžádal si nahrávku oznámení na linku 158, ačkoliv se tím měl zabývat dle zásady oficiality a zásady materiální pravdy. V rozporu s nimi nedostatečně zjistil skutečný stav věci. Kdyby tak řádně učinil, zjistil by, že inkriminované jednání J. G. vykazovalo znaky vyhrožování i znaky křivého obvinění, a naopak že jednání žalobce spočívající ve shození kšiltovky bylo snahou zadržet podezřelého nenaplňující znaky žádného přestupku. Právě v nedostatečně vyhodnoceném oznámení protiprávního jednání spatřuje žalobce nečinnost na straně žalovaného coby přestupkového orgánu, který s oznámením nenaložil některým ze zákonem předvídaných způsobů, a proto je žalobce s poukazem na závěry rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2016, č. j. 48 A 82/2016-22, přesvědčen, že je třeba domáhat se ochrany v řízení podle § 82 a násl. s. ř. s.
5. Žalobce proto navrhuje, aby soud uložil, že *„[ž]alovanému se zakazuje v pokračovat v protiprávním jednání spočívajícím v neposkytnutí ochrany před nečinností spočívajícího v žádném opatření – odložení věci, nebo postoupení věci jinému orgánu, anebo zahájení řízení o přestupku učiněnému žalobcem u Policie ČR dne 20. 11. 2023 a to ve věci vyhrožování pana*

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

Garbeľa dne 25. 10. 2024 žalobci ve znění "natočím si tě později, a pak si to s tebou vyřídím", a ve věci ze dne 25. 10. 2024 oznámení pana Garbeľa na lince 158", a dále aby žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný předně zmiňuje, že v souvislosti s danou věcí přišla ze strany žalobce řada podnětů a stížností, jimiž se zabývaly či zabývají Krajský úřad Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) a Ministerstvo vnitra.
7. K věci samé žalovaný uvádí, že ze strany Policie České republiky mu nebylo oznámeno jednání J. G. mající spočívat ve vyhrožování „*Tebe si ty buzerante natočím později, a pak si to s tebou vyřídím!*“, jak uvádí žalobce, a tato skutečnost nevyplývá ani z žádné písemnosti sepsané policií. Naopak z žalobcových vyjádření je dle názoru žalovaného patrné, že si přesná slova pronesená při inkriminovaném incidentu nepamatuje. Žalovaný nicméně zdůrazňuje, že právní kvalifikace přestupků spadá do jeho kompetence a není vázán právním názorem policie. Následně popisuje průběh přestupkového řízení a věnuje se dílčím procesním úkonům, přičemž vysvětluje, proč k nim přistoupil a jakými úvahami byl veden při jejich činění. Má za to, že své závěry řádně odůvodnil ve svém rozhodnutí ze dne 7. 5. 2024, č. j. MUNYM-070/30935/2024/Buř, proti němuž žalobce také podal odvolání (k jejich obsahu podrobněji viz odst. 10-13 níže).

Replika a doplňující podání žalobce

8. Žalobce ve svých doplňujících vyjádřeních vyslovil názor, že žalovaný se ho ve vyjádření k žalobě pokouší vylicit jako problémového stěžovatele, a to zejména v souvislosti se zmínkami o jeho podáních adresovaných nadřízeným orgánům. V této souvislosti popisuje, jaká podání činil vůči krajskému úřadu, přičemž poukazuje na některé systémové nedostatky související s tím, že úřední osoby působící u krajského úřadu zajišťují paralelně činnost nadřízeného i odvolacího orgánu.
9. Současně žalobce ve svých doplňujících vyjádřeních opětovně líčí průběh události ze dne 25. 10. 2023 týkající se konfliktu s J. G. . V souvislosti s tím předkládá podrobný popis toho, jak by jednotlivé skutky měly být správně právně kvalifikovány, zejména pokud jde o protiprávní jednání J. G. , a podrobně odůvodňuje, proč má za to, že žalovaný pochybil, pokud takto dané skutky nekvalifikoval, ač tak měl učinit v souladu se zásadou oficiality a materiální pravdy ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Naopak pokud jde o jednání spočívající ve shoení kšiltovky, tak toto mělo být dle zásady *in dubio pro reo* hodnoceno jako pokus o zadržení možného pachatele, jehož totožnost tehdy nebyla ještě známa, a nikoliv jako jednání směřující k narušení občanského soužití.

Vydaná meritorní rozhodnutí o přestupcích

10. Z částí správního spisu předloženého žalovaným i z listin předložených žalobcem soud zjistil, že v souvislosti s událostí ze dne 25. 10. 2023 došlo k zahájení společného přestupkového řízení proti žalobci i proti J. G. , které již bylo meritorně skončeno. V první instanci rozhodl meritorně žalovaný svým rozhodnutím ze dne 7. 5. 2024, č. j. MUNYM-070/30935/2024/Buř (dále jen „prvostupňové rozhodnutí žalovaného“), na které navázalo rozhodnutí krajského úřadu coby odvolacího orgánu ze dne 29. 7. 2024, č. j. 101714/2024/KUSK (dále jen „odvolací rozhodnutí krajského úřadu“).
11. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaného byl shledán vinným jednak J. G., a to tím, že (ve zkratce) dne 25. 10. 2023 v době mezi 08:30 a 08:55 hodin u poklady v budově Městského úřadu Lysá nad Labem hrubě urazil žalobce slovy „*Tebe si ty buzerante natočím později, a pak si to s tebou vyřídím!*“, čímž spáchal přestupek proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

písm. a) zákona o některých přestupcích, a dále byl shledán vinným také tím, že po jednání vymezeném předchozím skutku se téhož dne v době mezi 08:55 a 09:15 hodin před budovou Městského úřadu v Lysé nad Labem v reakci na shození čepice agresivně zaútočil na žalobce tak, že s k němu rázně přiblížil, aby po něm hrubým způsobem sáhl ve snaze jej chytit nebo udeřit, když po krátké způsobeném kontaktu rukou pokračoval dál hrozbou fyzického konfliktu, přičemž chůzí proti žalobci jej nutil ustupovat k udržení bezpečného odstupu, čímž spáchal přestupek proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích (vše výrok I.). Za uvedené přestupky byl J. G. uložen úhrnný správní trest pokuty ve výši 2 000 Kč (výrok II.) a současně paušální náhrada nákladů ve výši 1 000 Kč (výrok III.).

12. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaného však byl shledán vinným též žalobce (výrok IV.), a to tím, že (ve zkratce) dne 25. 10. 2023 v době mezi 08:55 a 09:15 před budovou Městského úřadu v Lysé nad Labem dostihl rychlou chůzí J. G. odcházejícího z budovy, aby mu zezadu shodil pohybem ruky čepici z hlavy na zem, což v důsledku předchozího incidentu na pokladně vedlo k pokračování konfliktu, čímž spáchal přestupek proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích. Za tento přestupek byl žalobci uložen správní trest napomenutí (výrok V.) a současně paušální náhrada nákladů ve výši 1 000 Kč (výrok VI.).
13. Proti výrokům IV., V. a VI. prvostupňového rozhodnutí žalovaného podal žalobce odvolání, které však bylo odvolacím rozhodnutím krajského úřadu zamítnuto a napadené výroky byly potvrzeny. Odvolací rozhodnutí krajského úřadu nabylo dne 29. 7. 2024 právní moci.
14. Jak soud zjistil z vlastní evidence, proti odvolacímu rozhodnutí krajského úřadu podal žalobce dne 12. 8. 2024 samostatnou žalobu, která je u zdejšího soudu projednávána pod sp. zn. 56 A 12/2024.

II. Posouzení soudem

Procesní režim a projednatelnost

15. Soud si předně musel vyjasnit, do jakého procesního režimu tato žaloba spadá.
16. V tvrzeních žalobce se totiž mísí triáda všech typů žalob podle s. ř. s. Žalobce sice opakovaně argumentuje nečinností na straně žalovaného, současně s tím však jednoznačně uvádí, že vytýkaná nečinnost má spočívat v chybném způsobu vyhodnocení jeho oznámení o protiprávním jednání jiné osoby (J. G.), v čemž spatřuje nezákonný zásah. Rovněž návrh rozsudečného výroku (jak v žalobě, tak i v upřesňujících podáních) je jednoznačně formulován jako zásahová záporní žaloba ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. Zároveň však soud nemohl přehlížet, že podstatná část žalobní argumentace brojí proti hodnotícím skutkovým a právním závěrům žalovaného, jež jsou obsaženy v jeho prvostupňovém rozhodnutí, jakož i v navazujícím odvolacím rozhodnutí krajského úřadu, což by mohlo naznačovat, že se žalobce ve skutečnosti domáhá zrušení těchto rozhodnutí žalobou v režimu § 65 s. ř. s.
17. Soud proto přípisem ze dne 12. 8. 2024 vyzval žalobce, aby vyjasnil, zda se skutečně domáhá toho, aby jeho žaloba byla posuzována jako žaloba na ochranu před nezákonným zásahem majícím spočívat v nepřijetí žádného opatření (odložení věci, postoupení jiného orgánu anebo zahájení řízení o přestupku) na základě jeho (žalobcova) oznámení učiněného u Policie ČR. Nebo zda se ve skutečnosti nedomáhá spíše „odklizení“ prvostupňového rozhodnutí žalovaného a odvolacího rozhodnutí krajského úřadu, případně jiného výsledku.
18. Na uvedenou soudní výzvu žalobce zareagoval podáním ze dne 14. 8. 2024, v němž zcela jednoznačně vyjádřil vůli, aby jeho žaloba byla projednávána jako zásahová. Současně

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

doplnil argumentaci ve vztahu k tomu, jak mělo být správně kvalifikováno protiprávní jednání J. G. , resp. proč jeho vlastní jednání naopak nemělo být kvalifikováno jako protiprávní. Částečně zde upřesnil petit zápůřčí žaloby (viz odst. 5 výše), a to tak, že doplnil do jeho poslední části tvrzení ohledně vyhrožování ze strany Josefa Garbel'a a jeho telefonátu na linku 158.

19. S ohledem na uvedené soud posuzoval předmětnou žalobu v režimu řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. Dospěl přitom k závěru, že v tomto režimu je žaloba věcně projednatelná.

Věcné posouzení

20. Soud o žalobě rozhodl bez nařízení ústního jednání za podmínek § 51 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili. Soud přitom vycházel z písemností zaslaných oběma účastníky, jež jsou do značné míry obsahově shodné, neboť jde buďto o podání žalobce adresovanému žalovanému (popř. krajskému úřadu), nebo o procesní úkony adresované žalovaným žalobci, přičemž oběma účastníkům je obsah vzájemně předkládaných listin evidentně znám.
21. Žaloba není důvodná.
22. Žalobce zčásti správně vychází ze závěrů rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2016, č. j. 48 A 82/2016-22, v němž bylo skutečně dovozeno, že oznamovatel tvrzeného protiprávního jednání má nárok na to, aby správní orgán s tímto oznámením naložil některým ze způsobů dle § 67 odst. 3 tehdejšího zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, účinného do 30. 6. 2017 [jehož ekvivalentem je dnes § 76 odst. 1 ve spojení s § 78 odst. 1 č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějšího předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“)], tj. aby věc odložil, postoupil jinému orgánu či zahájil řízení o přestupku. Jinak nezákonně zasáhne do právní sféry oznamovatele, jemuž přísluší ochrana v řízení dle § 82 a násl. s. ř. s. V témže rozsudku bylo rovněž dovozeno, že z hlediska požadavků na vyčerpání prostředků nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s. nelze po oznamovateli přestupku požadovat, „aby před podáním žaloby postupoval dle [§ 80 správního řádu](#) a požádal nadřízený správní orgán, aby přijal opatření k nápravě nečinnosti žalovaného se zahájením řízení o projednání přestupku příslušníka bezpečnostního sboru. Takový prostředek by totiž v konkrétních poměrech dané věci nemohl efektivně vést k zajištění ochrany před nečinností žalovaného, nelze ho tedy považovat za prostředek, který byl žalobce povinen vyčerpat před podáním žaloby. Takovým prostředkem není ani stížnost dle [§ 175 správního řádu](#) (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2010, č. j. [4 Aps 2/2010-44](#)).“
23. Zjednodušeně vyjádřeno: Pokud někdo učiní oznámení o přestupku a příslušný orgán na toto oznámení nezareaguje žádným procesně předvídatelným způsobem, může se oznamovatel prostřednictvím zápůřčí zásahové žaloby (dle § 82 a násl. s. ř. s.) domáhat, aby soud správnímu orgánu uložil povinnost naložit s přijatým oznámením některým ze způsobů předvídaných zákonem (tj. odložením věci, zahájením přestupkového řízení, postoupením jinému orgánu). V takovém případě přitom nejsou k dispozici jiné prostředky nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s., které by bylo nutno vyčerpat ještě před podáním žaloby.
24. Žalobce tedy formálně zvolil přípustný prostředek právní ochrany. Dokonce – ač nemusel – i bezúspěšně uplatnil žádost na opatření proti nečinnosti, jak plyne z listin zaslaných shodně žalobcem i žalovaným (viz přípis krajského úřadu ze dne 6. 6. 2024, č. j. 075132/2024/KUSK). Soud proto nemohl žalobu bez dalšího odmítnout jako nepřípustnou, ale musel věcně posoudit, zda žalovaný s žalobcovým oznámením naložil některým ze způsobů předvídaných zákonem o odpovědnosti za přestupky.
25. Takto však žalovaný zcela zjevně postupoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

26. Jak plyne z písemností zaslaných shodně žalobcem i žalovaným, Policie ČR předložila žalovanému oznámení žalobce ze dne 20. 11. 2023 (viz vyrozumění Policie ČR ze dne 23. 11. 2023, č. j. KRPS-271749-9/PŘ-2023-010813-LN), v návaznosti na to bylo ze strany žalovaného zahájeno přestupkové řízení (viz přípis žalovaného ze dne 4. 3. 2024, č. j. MUNYM-070/14354/2024/Buř), v rámci něhož žalovaný konal ústní jednání spojené s dokazováním (viz protokol o ústním jednání ze dne 26. 3. 2024, č. j. MUNYM-070/19654/2024/Buř), následně rozšířil předmět přestupkového řízení a upravil právní kvalifikaci (viz přípis žalovaného ze dne 5. 4. 2024, č. j. MUNYM-070/22663/2024/Buř), meritorně rozhodl o vině za přestupky a uložení správních trestů (viz prvostupňové rozhodnutí žalovaného; srov. odst. 11–12 výše) a toto meritorní rozhodnutí bylo podrobeno i odvolacímu přezkumu (viz odvolací rozhodnutí krajského úřadu; srov. odst. 13 výše).
27. Shrnutí: V důsledku žalobcova oznámení došlého dne 20. 11. 2023 Policii ČR zahájil žalovaný přestupkové řízení, jež bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím o přestupcích.
28. S ohledem na uvedené soud nemůže jinak než uzavřít, že žalovaný s žalobcovým oznámením naložil jedním ze způsobů předvídaných zákonem o odpovědnosti za přestupky. Jestliže žalovaný zahájil řízení o přestupku, a dokonce jej dovedl k meritornímu rozhodnutí, pak nelze v žádném případě uvažovat o tom, že by ve vztahu k žalobcovu oznámení nebylo přijato žádné opatření.
29. Jak plyne z výroků o vině prvostupňového rozhodnutí žalovaného (výrok I), skutek spočívající v žalobcem oznamovaném verbálním útoku J. G. byl meritorně posouzen jako přestupek, a také byl za něj uložen správní trest (výrok II). Nelze proto souhlasit, že by ve vztahu k oznámení tohoto skutku žalovaný nepřijal žádné opatření. Jak dále plyne z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovaného (viz str. 14), žalovaný se zde výslovně vypořádával i s otázkou případného křivého obvinění, kterého se dle názoru žalobce měl J. G. dopustit tím, že na linku 158 oznámil, že ho žalobce zezadu udeřil do hlavy. Žalovaný však dospěl k závěru, že takový skutek z ničeho nevyplývá, zejména pro něj nenalezl oporu v materiálech poskytnutých policií (opět viz str. 14 prvostupňového rozhodnutí žalovaného). Ani ve vztahu k oznámení tohoto skutku tedy nelze dovodit, že by žalovaný nepřijal žádné opatření. Ačkoliv žalovaný mohl o tomto skutku rozhodnout též samostatně v rámci usnesení o odložení věci ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, dle soudu nejde o nezákonný zásah do práv žalobce, učinil-li tak v rámci odůvodnění meritorního rozhodnutí, jímž současně rozhodl o vině a trestu za jiné přestupky. Materiálně tím totiž poskytl žalobci odpověď na to, jak s jeho oznámením (resp. jeho částí týkající se konkrétního jednání či skutku) naložil.
30. S ohledem na uvedené tedy nelze dovodit, že by žalovaný ve vztahu k žalobcem oznamovaným jednáním neučinil žádná opatření. Žaloba proto nemůže být důvodná
31. Jinou otázkou je samozřejmě efektivita přijatého opatření a kvalita způsobu naložení s předmětným oznámením. Právě do této otázky směřuje nosná část žalobní argumentace založené na tom, že protiprávní jednání J. G. naplňovalo znaky i jiných skutkových podstat, ať už přestupků či trestných činů, zejména pokud jde o jeho verbální útok na žalobce a obsah oznámení na linku 158.
32. Ke zhodnocení této otázky však již soud ve správním soudnictví nemá pravomoc.
33. Byť žalobce v základu správně odkazuje na závěry rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2016, č. j. 48 A 82/2016-22, tak patrně přehlíží jednu jeho podstatnou část, ve které je mj. konstatováno: „*Žalobce má procesní nárok na to, aby žalovaný učinil ve vztahu k jeho oznámení některé z opatření, nemá však již nárok na to, jakého obsahu má dané opatření být, tedy nemůže se u soudu domáhat uložení povinnosti zahájit přestupkové řízení, postoupit věc*

příslušnému orgánu nebo věc odložit.“ Je tedy nutno rozlišovat mezi právem na řádné vyřízení oznámení (tohoto se lze domáhat žalobou na ochranu před nezákonným zásahem), ale nikoliv na konkrétní obsah takového vyřízení (toho se naopak zásahovou žalobou již domáhat nelze). Právě to však žalobce důsledně nerozlišuje.

34. Žalobce sice může mít v teoretické rovině pravdu, že na něj směřovaný verbální útok J. G. mohl naplňovat znaky vyhrožování, nebo že telefonát téže osoby na linku 158 mohl naplňovat znaky křivého obvinění. Nemá však právní nárok na to, aby právě tímto způsobem žalovaný vyhodnotil jeho oznámení. A z téhož důvodu nemá ani právní nárok na to, aby soud v rámci řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem přezkoumal, zda žalovaný neměl vést přestupkové řízení v širším rozsahu či zda věc neměl postoupit jinému orgánu například proto, že se mělo jednat o trestný čin. Takového výsledku nelze v režimu zásahové žaloby podle § 82 a násl. s. ř. s. vůbec dosáhnout.
35. A nelze to ani v režimu žádného jiného žalobního typu. Česká právní úprava je totiž založena na tom, že třetí osoba – ať již je touto osobou jiný obviněný, poškozený, osoba přímo postižená spácháním přestupku (srov. § 69 až § 71 zákona o odpovědnosti za přestupky) či jiná osoba – nemá veřejné subjektivní právo domáhat se zahájení řízení o přestupku s jiným subjektem, uznání jeho viny či konkrétní právní kvalifikace jednání jiné osoby. Tento závěr je v judikatuře Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) zcela konstantní (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 10. 2007, č. j. 2 As 46/2006-100, č. 2276/2011 Sb. NSS, ze dne 11. 3. 2008, č. j. 8 As 46/2007-98, rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, odst. 84, či ze dne 12. 8. 2022, č. j. 8 As 28/2020-32, odst. 17; dále též nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2021, sp. zn. I. ÚS 1490/21).
36. Nosný závěr shora odkazované judikatury spočívá v tom, že stíhání pachatele a jeho potrestání (ať již v rovině přestupkové či trestní) je věcí vztahu mezi státem (veřejnou mocí) a pachatelem trestného činu či přestupku. Rozsah zahájení či nezahájení přestupkového řízení z moci úřední má proto v souladu se zásadou oficiality zcela v dispozici příslušný správní orgán, což platí i ve vztahu k vyhodnocování obdržených oznámení třetích osob. Proto i kdyby příslušný orgán veřejné moci tuto zásadu porušil a nezahájil by z moci úřední přestupkové či trestní řízení tam, kde by jej správně zahájit měl, tak ani takové porušení by na straně jiného subjektu nezaložilo právo domoci se vyslovení nesprávnosti takového postupu prostřednictvím žaloby u správního soudu. Proto i kdyby měl žalobce sebevíc pravdu v tom, že se žalovaný v rozporu se zásadou oficiality či materiální pravdy (§ 3 správního řádu) některé dílčí jednání J. G. vyhodnotil jako odlišné skutky či je chybně právně kvalifikoval, tak soud nemá pravomoc se k této problematice závazně vyslovit.
37. Soud pouze pro úplnost dodává, že v určitých specifických situacích, v nichž se hájitelná tvrzení poškozeného týkají porušení čl. 2 (právo na život) či čl. 3 (zákaz mučení) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, existuje povinnost státu provést účinné vyšetřování takového tvrzení (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 1. 2016, sp. zn. II. ÚS 3436/14, a ze dne 26. 11. 2021, sp. zn. II. ÚS 1886/21, či ze dne 10. 4. 2024, sp. zn. I. ÚS 1958/23, a ze dne 30. 5. 2024, II. ÚS 527/23). O takovou situaci se však v nyní posuzované věci zcela evidentně nejedná.
38. Lze tedy shrnout, že žalobce se v rámci zásahové žaloby podle § 82 a násl. s. ř. s. mohl úspěšně domáhat pouze toho, aby jeho oznámení popisující tvrzené protiprávní jednání jiné osoby nezůstala příslušným orgánem zcela oslyšena a aby byla zákonem předvídaným způsobem vyřízena. Nemůže se však domáhat konkrétního způsobu takového vyřízení. Soud proto mohl zhodnotit pouze to, zda s oznámeními žalobce poukazujícími na tvrzené protiprávní jednání J. G. žalovaný naložil některým ze způsobů, které zákon

o odpovědnosti za přestupky předvídá. Jestliže žalovaný vůči J. G. zahájil přestupkové řízení ukončené pravomocným rozhodnutím o uznání viny, pak zvolil způsob vyřízení předvídaný zákonem. To je maximum, k čemu se soud může v této věci věcně vyjádřit. Zhodnocení toho, zda jednání J. G. obsažená v žalobcově oznámení neměla být hodnocena jinak či přísněji, již není v pravomoci soudu v tomto soudním řízení.

39. V pravomoci soudu ve správním soudnictví naproti tomu může být zhodnocení, zda žalovaný či krajský úřad nepochybili, pokud inkriminovaný incident ze dne 25. 10. 2023 vyhodnotili tak, že za pachatele přestupku uznali kromě J. G. také žalobce. Tyto závěry žalovaného či krajského úřadu může žalobce účinně zpochybnit v rámci žaloby proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s., kterou proti odvolacímu rozhodnutí krajského úřadu (a tím pádem i proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného) ostatně již u zdejšího soudu podal (srov. odst. 14 výše). Proto argumentuje-li žalobce tím, že se shoení kšiltovky J. G. byl důsledek jeho snahy o zadržení prchajícího pachatele, pak taková námitka může být věcně projednatelná v paralelně vedeném řízení sp. zn. 56 A 12/2024, kde má její uplatnění své místo. Nikoliv však v tomto řízení, jež se týk zásahové žaloby směřující k tomu, aby žalovanému bylo uloženo přijmout konkrétní opatření v souvislosti s obdrženým oznámením.

III. Závěr a náklady řízení

40. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
41. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyla procesně úspěšná. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách

Praha 20. září 2024

JUDr. Věra Šimůnková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.